

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdlila a soudců JUDr. Jana Dvořáka a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **žalobce: H. s. R. „Ž.“**, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, **za účasti: 1) H. s. R., 2) L. m. R., s. r. o.**, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 21. 6. 2006, č. j. 58 Ca 22/2004 - 89,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobci **se** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 16. 12. 2003, č. j. ŽP/9425/03, bylo zamítnuto odvolání H. s. R. „Ž.“ a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Rokycany (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 26. 9. 2003, č. j. ŽP 4791-1/2002, kterým správní orgán I. stupně ve výroku rozhodnutí vyslovil „nesouhlas s registrací H. s. R. „Ž.“, a to podle ustanovení § 17 odst. 7 ve vazbě na § 19 odst. 1, § 20 odst. 4 písm. a) s odkazem na § 69 odst. 2 zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti, v platném znění (dále i „zákon o myslivosti“).

Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 21. 6. 2006, č. j. 58 Ca 22/2004 - 89, zrušil jak rozhodnutí žalovaného, tak i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, přičemž rozhodl o náhradě nákladů řízení. V odůvodnění rozsudku předně uvedl, že rozhodnutí v posuzované věci bylo výsledkem řízení zahájeného dne 30. 12. 2002 na základě návrhu žalobce, který podal v návaznosti na novou právní úpravu myslivosti, provedenou zákonem č. 449/2001 Sb., o myslivosti, jež nabyla účinnosti dnem 1. 7. 2002. Konstatoval, že žalobce

podal návrh na uvedení honitby do souladu s tímto novým zákonem, přičemž mezi účastníky řízení je nesporné, že žalobce jako honební společenstvo vzniklo před účinností zákona o myslivosti, tj. podle předchozí právní úpravy zákona o myslivosti (tj. zákon č. 23/1962 Sb. s tím, že právo myslivosti vykonávalo na společenstevní honitbě uznané podle stejného zákona tehdy příslušným orgánem státní správy myslivosti). Proto takové právní poměry bylo třeba posuzovat podle přechodných ustanovení nového zákona o myslivosti. Z přechodného ustanovení § 69 nového zákona o myslivosti (zákon č. 449/2001 Sb.) předně vyplývá záměr zákonodárce navázat na vztahy vytvořené podle dosavadní právní úpravy a transformovat je ve smyslu nově stanovených zákonných požadavků. V ustanovení § 69 odst. 1 je obsaženo intertemporální ustanovení týkající se právních poměrů honiteb, obor a samostatných bažantnic. Zákon vychází ze zásady, že honitby a obory uznané podle dosavadních předpisů zůstávají zachovány (tj. akceptace stavu vytvořeného podle předchozího zákona o myslivosti, zákon č. 23/1962 Sb.). Na základě téhož ustanovení všechny stávající obory, včetně obor nedosahujících novým zákonem o myslivosti stanovené limitní výměry 50 ha, a dále všechny samostatné bažantnice uznané podle dosavadních předpisů, byť nedosahují výměry 500 ha, se staly honitbami ve smyslu nové právní úpravy. Uvedené ustanovení zabezpečuje, aby stávající honitby dosahující zákonné výměry, byly přizpůsobeny i dalším nově formulovaným požadavkům na tvorbu honitby, stanoveným v novém zákoně o myslivosti, pokud těmto požadavkům nevyhovují. Na rozdíl od formální transformace, ke které u obor a samostatných bažantnic došlo ex lege, stanovil § 69 odst. 1 věta druhá jako předpoklad materiální transformace honitby, respektive obory, dosahující minimální zákonné výměry podle nové právní úpravy, návrh osoby, které byla honitba podle dosavadních předpisů uznána, na uvedení honitby do souladu s novým zákonem, o kterém rozhoduje příslušný orgán státní správy myslivosti. Pro tento úkon určil zákon hmotněprávní lhůtu do 31. 12. 2002 s následkem zániku honitby přímo ze zákona k 31. 3. 2003 pro případ, že tento návrh nebude u orgánu státní správy myslivosti podán. V projednávané věci žalobce podal v uvedené zákonné lhůtě zmíněný návrh na uvedení honitby do souladu se zákonem ve smyslu § 69 odst. 1 zákona o myslivosti, a proto předmětem řízení bylo uvedení honitby do souladu se zákonem. A právě s přihlédnutím k vymezenému předmětu správního řízení výrok rozhodnutí, ke kterému měl správní orgán po provedeném řízení dospět, měl obsahovat autoritativní projev vůle orgánu státní správy myslivosti, zda se honitba žalobce, uznaná podle dosavadních předpisů na podkladě § 69 odst. 1 a dalších ustanovení zákona o myslivosti, uvádí do souladu se zákonem o myslivosti či nikoliv. Naproti tomu správní orgán I. stupně (a potažmo žalovaný tím, že odvolání žalobce zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil) vedl zcela jiné řízení, a to ve věci registrace honebního společenstva a uvedení honitby do souladu se zákonem o myslivosti, když navíc ve výroku rozhodnutí vyslovil pouze „nesouhlas s registrací honebního společenstva R. Ž. dle § 17 odst. 7 zákona ve vazbě na § 19 odst. 1, § 20 odst. 4 písm. a) s odkazem na § 69 odst. 2“. Ustanovení § 17 odst. 7 zákona o myslivosti však upravuje obecné zásady tvorby honitby – minimální výměru, ustanovení § 19 a § 20 téhož zákona upravuje založení a vznik honebního společenstva, přičemž ustanovení § 69 odst. 2 zákona o myslivosti pak upravuje transformaci honebních společenstev. Podle ust. § 69 odst. 2 právní povaha honebních společenstev vzniklých podle dosavadních předpisů se řídí ustanoveními tohoto zákona ode dne jeho účinnosti. Zároveň podle téhož ustanovení (§ 69 odst. 2) zákona o myslivosti honební společenstvo přijme stanovy, popřípadě je přizpůsobí úpravě podle tohoto zákona a zvolí orgány nejpozději do 9 měsíců ode dne účinnosti tohoto zákona, jinak honební společenstvo a společenstevní honitba zanikají. Po zániku honebního společenstva se provede likvidace. Krajský soud proto dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně sice vedl řízení na základě návrhu žalobce, avšak rozhodl o zcela jiném předmětu řízení, než který žalobce svou dispozicí v návrhu pro správní orgán zcela závazným způsobem vymezil. Dále uvedl, že pro výrok napadeného

rozhodnutí chyběl jakýkoliv důvod a rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (§ 76 odst. 1 písm. a/ zákon č. 150/2002 Sb., v platném znění – dále jen „s. ř. s.“). Dále se krajský soud v odůvodnění uvedeného rozsudku zabýval žalobní námitkou žalovaného o tom, že žalobce nemá právní subjektivitu, protože dle registru ekonomických subjektů došlo dnem 31. 3. 2003 k jeho zániku, a proto je třeba žalobu odmítnout. Honební společenstvo zaniká dnem výmazu z rejstříku honebních společenstev (§ 25 odstavec 1 zákona o myslivosti), přičemž zániku honebního společenstva předchází dle zákona jeho zrušení s likvidací a důvody zrušení vyjmenovává taxativním způsobem ustanovení § 25 odst. 1 písm. a) až d) zákona o myslivosti. V ustanovení § 69 odst. 2 zákona o myslivosti je upraven zvláštní způsob zániku honebního společenstva jako důsledek porušení jeho povinnosti provést transformaci podle nového zákona o myslivosti v rozsahu stanoveném v tomto ustanovení. K zániku honebního společenstva v případě aplikace ustanovení § 69 odst. 2 zákona o myslivosti dochází ex lege s povinností provést následně po zániku likvidaci. Povaha zápisu v rejstříku honebního společenstva bude mít jiný právní význam v případě, že zánik bude mít základ v některém z důvodů uvedených v § 25 zákona o myslivosti (v tomto případě bude zápis mít konstitutivní povahu), než v případě, že půjde o zánik honebního společenstva na podkladě § 69 odst. 2 téhož zákona (v tomto případě se bude jednat o deklaratorní povahu). Krajský soud dále uvedl, že se zrušením a zánikem honebního společenstva je spojena řada práv a povinností soukromoprávní i veřejnoprávní povahy, a proto zjištění, zda a v kladném případě, ke kterému dni honební společenstvo zaniklo, má pro takový subjekt zásadní právní význam. Protože v projednávané věci byl údaj o dni zániku žalobce v rejstříku honebních společenstev s největší pravděpodobností vyznačen na podkladě § 69 odst. 2 zákona o myslivosti, a to navíc na základě přezkoumávaného rozhodnutí, nelze za tohoto stavu přijmout argumentaci žalovaného uvedenou v žalobě, obsahující námitku o neodstranitelném nedostatku podmínky řízení před soudem z důvodu zániku žalobce jako právního subjektu a odmítnout žalobu podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., protože to by mělo za následek odmítnutí spravedlnosti (tj. denegatio iustitiae) a zároveň by byl porušen článek 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Krajský soud posoudil žalobu jako důvodnou a zrušil pro vady řízení (tj. z důvodu nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů - § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.) jak rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tak i rozhodnutí žalovaného, přičemž vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení.

Ve včas podané kasační stížnosti žalovaný (dále jen „stěžovatel“) uvedl, že ji podává ve smyslu § 103 písm. a) a c) s. ř. s., z důvodu nezákonnosti, spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Námitku týkající se nedostatku podmínky řízení před soudem uplatnil již ve vyjádření k žalobě, se kterým se krajský soud vypořádal tak, že odmítnutí žaloby by znamenalo odmítnutí spravedlnosti (denegatio iustitiae), když soud vycházel z předpokladu, že k výmazu stěžovatele z rejstříku honebních společenstev došlo na základě přezkoumávaného rozhodnutí. S tímto názorem krajského soudu vyslovil stěžovatel svůj nesouhlas z následujících důvodů. V případě žalobce nebyl splněn základní předpoklad pro existenci honitby o minimální velikosti 500 ha v držení honebního společenstva, když na rozdíl od předchozí právní úpravy (zákon o myslivosti č. 23/1962 Sb.) již nová právní úprava zákona o myslivosti (zákon č. 449/2001 Sb.) neumožňuje nájemcům honebních pozemků, kteří měli v nájmu i právo myslivosti, být členem honebního společenstva, a dále zároveň neumožňuje započíst do celkové výměry honitby i tyto pozemky nájemců. Podle nové právní úpravy se totiž může stát členem honebního společenstva jen vlastník honebních pozemků. V projednávané věci nebylo možné proto započítávat pozemky ve vlastnictví města R., které na základě nájemního vztahu užívala společnost L. m. R., s. r. o., do honitby h. s. R. Ž. Po odečtu takto nezapočítatelných

honebních pozemků (v rozsahu 72 ha z celkových původních 545 ha) klesla výměra honitby pod zákonem stanovenou velikost 500 ha. Protože podle ust. § 69 odst. 1 zákona o myslivosti byla uložena osobám, kterým byla honitba uznána podle předchozích předpisů, povinnost do 31. 12. 2002 požádat o uvedení honitby do souladu se zákonem jen v případě, pokud honitba dosahuje zákonné výměry, ale nesplňuje ostatní požadavky na tvorbu honiteb dané zákonem, nemohla o uvedení honitby do souladu se zákonem podle cit. ustanovení zákona o myslivosti požádat osoba, jejíž honitba nedosahovala zákonné výměry. Taková honitba ze zákona zanikla a následně zaniklo i honební společenstvo, přičemž rozhodnutí krajského soudu na tento zánik nemělo vliv. V této souvislosti odkázal stěžovatel na rozhodnutí publikované ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 662/2005. Dále stěžovatel uvedl, že odmítnutím žaloby nemohlo dojít k odepření spravedlnosti, neboť žalobu mohli podat bývalí členové tohoto honebního společenstva jako právnické osoby, kterou lze považovat za korporaci, jejímž základem je personální substrát, tj. členové této korporace jako právnické osoby, kteří disponují právní subjektivitou. Tito mohli podat žalobu v souladu s ust. § 65 s. ř. s. Jedná se o obdobnou situaci jako v případě podání návrhu na registraci nového honebního společenstva podle § 19 odst. 4 zákona o myslivosti, kdy návrh podávají členové přípravného výboru až do okamžiku registrace a tedy zapsání honebního společenstva do rejstříku honebních společenstev, když honební společenstvo nemá ještě právní subjektivitu. Pokud v tomto případě nedojde k registraci honebního společenstva, zcela určitě nebude mít honební společenstvo způsobilost podat žalobu dle s. ř. s. na rozhodnutí správního orgánu, ale k tomuto kroku budou oprávněni členové přípravného výboru. Případný návrh podaný neregistrovaným a nezapsaným honebním společenstvem by byl jistě odmítnut, přičemž by se nejednalo o odepření spravedlnosti. Z uvedených skutečností stěžovatel vyvodil závěr o tom, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku existence uvedeného honebního společenstva a v důsledku této skutečnosti došlo ke zmatečnosti řízení pro chybějící podmínky řízení. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu zrušil a žalobu odmítl. Zároveň uplatnil právo na náhradu nákladů řízení.

Osoba zúčastněná na řízení ad) 2 (L. m. R., s. r. o.) ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že zastává názor o tom, že žalobce v době podání správní žaloby neměl způsobilost k právním úkonům, když ze zákona zanikl a soud měl při zahájení řízení zkoumat splnění této podmínky řízení. Protože v projednávané věci nebyly podmínky řízení naplněny, měl by Nejvyšší správní soud rozhodnout podle návrhu stěžovatele.

Nejvyšší správní soud vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti přezkoumal napadené rozhodnutí a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná (§ 109 odst. 2, 3 a § 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel v kasační stížnosti namítl nesprávné právní posouzení věci soudem a zmatečnost řízení spočívající v tom, že chyběly podmínky řízení. Tyto námitky lze podřadit pod důvody kasační stížnosti uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a c) s. ř. s. Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je vybrána nesprávná právní norma, popřípadě je sice vybrána správná právní norma, ale je nesprávně vyložena nebo aplikována. Podle ust. § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. lze podat kasační stížnost z důvodu zmatečnosti řízení před soudem, spočívající v tom, že chyběly podmínky řízení, ve věci rozhodoval vyloučený soudce nebo byl soud nesprávně obsazen, popřípadě bylo rozhodnuto v neprospěch účastníka v důsledku trestného činu soudce. Výše uvedené důvody kasační stížnosti však Nejvyšší správní soud neshledal.

Nejprve se musel Nejvyšší správní soud zabývat důvodem kasační stížnosti spočívajícím v údajné zmatečnosti řízení před soudem, protože tento důvod obsahoval námitky týkající se podmínek řízení před krajským soudem. Stěžovatel v rámci tohoto důvodu kasační stížnosti tvrdil, že nebyly splněny podmínky řízení před soudem, protože neexistoval subjekt (tj. žalobce jako honební společenstvo), který podal žalobu proti rozhodnutí stěžovatele. Podle jeho názoru neměl žalobce již v době podání žaloby (tj. ke dni 27. 2. 2004 – poznámka Nejvyššího správního soudu), způsobilost být účastníkem řízení před soudem a nebyla tak splněna podmínka řízení, přičemž již krajský soud měl žalobu odmítnout podle § 46 s. ř. s. Stěžovatel tak v podstatě namítal nedostatek procesní způsobilosti žalobce, který by v případě jeho zjištění soudem musel vést k odmítnutí žaloby z důvodu nesplnění jiných podmínek řízení ve smyslu ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (§ 33 odst. 2, 3 a § 46 odst. 1 písm. a/ s. ř. s.). Tuto podmínku řízení lze považovat za zákonný předpoklad procesního charakteru, bez jehož splnění se nelze v soudním řízení žalobou zabývat meritorně, čili že soud nemůže věcně posoudit žalobu. Proto se musel Nejvyšší správní soud v první řadě zaměřit na posouzení, zda uvedená podmínka řízení byla splněna. Protože stěžovatel jako žalobce namítal nedostatek této podmínky řízení již v řízení před krajským soudem, zaměřil se Nejvyšší správní soud na posouzení závěrů tohoto soudu, týkající se této podmínky řízení.

Krajský soud se v odůvodnění svého rozsudku neztotožnil s názorem stěžovatele jako žalovaného o tom, že žalobce nemá právní subjektivitu, jelikož dle registru ekonomických subjektů došlo dnem 31. 3. 2003 k jeho zániku. Podle jeho názoru je se zrušením a se zánikem honebního společenstva (a to i v případě zániku honebního společenstva na podkladě § 69 odst. 2 zákona o myslivosti), spojena řada práv a povinností soukromoprávní i veřejnoprávní povahy, a „proto zjištění, zda a v kladném případě, ke kterému dni honební společenstvo zaniklo, má pro takový subjekt zásadní právní význam“. Jak dále uvedl krajský soud, byl údaj o termínu zániku uvedeného honebního společenstva zřejmě vyznačen podle § 69 odst. 2 zákona o myslivosti, a to na základě rozhodnutí žalovaného. A právě z těchto skutečností vyvodil krajský soud závěr o tom, že nelze žalobu odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť takový postup by měl za následek odmítnutí spravedlnosti (tj. *denegatio iustitiae*) a porušení článku 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. K tomuto závěru krajského soudu stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že „dále nelze souhlasit s tvrzením Krajského soudu v Plzni, že s odkazem na zásadu *denegatio iustitiae*, lze akceptovat žalobu někoho, kdo není subjektem v právním slova smyslu“. Tento názor stěžovatele však nemohl zpochybnit správnost výše uvedeného právního názoru krajského soudu, a to z následujících důvodů.

Obecně lze souhlasit s názorem stěžovatele o tom, že s odkazem na zásadu *denegatio iustitiae* nelze „akceptovat“ žalobu u subjektu bez právní subjektivity. Tento názor stěžovatele však nelze „akceptovat“ v případě, kdy otázku zániku právnické osoby jako právního subjektu (tj. v projednávané věci uvedeného honebního společenstva), učiní správní orgán předmětem svého rozhodnutí. A přesně tak tomu bylo v projednávané věci.

Jak vyplývá ze správního spisu (a ostatně o tom nebylo ani mezi účastníky sporu, jak správně konstatoval krajský soud v odůvodnění rozsudku), vzniklo h. s. R. Ž. (žalobce) před účinností zákona o myslivosti, tj. podle předchozí platné právní úpravy podle zákona č. 23/1962 Sb., o myslivosti, přičemž právo myslivosti toto honební společenstvo vykonávalo na společenstevní honitbě uznané podle uvedené předchozí právní úpravy zákona o myslivosti. Proto byl žalobce nepochybně v souvislosti s novou právní úpravou provedenou

zákonem o myslivosti, vydaném pod č. 449/2001 Sb., jenž nabyl účinnosti dnem 1. 7. 2002, oprávněn podat návrh na zahájení řízení o uznání honitby podle přechodných ustanovení zákona o myslivosti (§ 69 odst. 1 zákona o myslivosti), která se týkají transformace stávajících honiteb a honebních společenstev, jenž vznikly před nabytím účinnosti nového zákona o myslivosti, tj. za předchozí právní úpravy (zákon č. 23/1962 Sb., o myslivosti). Pokud v kasační stížnosti stěžovatel namítl, že „nemohla o uvedení honitby do souladu se zákonem podle cit. ustanovení zákona o myslivosti požádat osoba, jejíž honitba nedosahovala zákonné výměry“, tak se mýlí. Podle ust. § 69 odst. 1 je oprávněna podat návrh na uvedení honitby do souladu se zákonem o myslivosti „osoba, které byla honitba uznána podle dosavadních předpisů“. A takovou osobou žalobce nepochybně byl, když ze správního spisu a z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a žalovaného nevyplýnul opak. Zkoumání další zákonné podmínky uvedené v ust. § 69 odst. 1 zákona o myslivosti spočívající v dosažení zákonné výměry honitby (v dané věci 500 ha) není otázkou procesní způsobilosti nejen v řízení o žalobě ve správním soudnictví, ale není jí ani v řízení o uznání honitby. Tato zákonná podmínka totiž vedle požadavku na splnění ostatních požadavků na tvorbu honitby (například tvar honitby – viz § 17 zákona o myslivosti) je předmětem věcného rozhodování v uvedeném správním řízení. Proto pokud stěžovatel tvrdí, že tato podmínka nebyla splněna, tak měl toto tvrzení právně relevantním způsobem (tj. způsobem odpovídajícím žalobcem vymezenému předmětu správního řízení) promítnout ve výroku rozhodnutí vydaném v tomto správním řízení, což se v projednávané věci nestalo, když správní orgán prvního stupně rozhodoval o zcela jiném předmětu řízení, který se týkal otázky registrace nově vzniklého honebního společenstva podle nového zákona o myslivosti, nikoliv transformace honitby uznané podle dosavadních právních předpisů (srov. ust. § 19, 20 a § 69 odst. 1 zákona o myslivosti). Napravit toto pochybní správního orgánu nemůže učinit krajský soud v řízení o žalobě proti takovému rozhodnutí, které navíc krajský soud zcela správně seznal z uvedeného důvodu za nepřezkoumatelné. Jednak by tím nahrazoval činnost správního orgánu (a to již správního orgánu prvního stupně) a zároveň by připravil žalobce o možnost využít zákonných postupů pro zajištění svých práv na přezkoumání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v rámci odvolacího řízení. Tím spíše uvedené pochybení nemůže napravit Nejvyšší správní soud. Na základě výše zmíněného včasného návrhu žalobce na uvedení honitby do souladu s novým zákonem o myslivosti (návrh byl podán v zákonné lhůtě do 31. 12. 2002) bylo řízení o uznání honitby zahájeno dnem 30. 12. 2002, přičemž vzhledem k tomu, že se jednalo o řízení návrhové, byl správní orgán I. stupně v rámci dispoziční zásady ovládající toto správní řízení povinen rozhodnout o tomto návrhu, kterým byl v podstatě vymezen i předmět správního řízení (tj. vydání rozhodnutí řízení o uznání honitby podle § 69 odst. 1 zákona o myslivosti). Jak již Nejvyšší správní soud výše předeslal, tuto povinnost správní orgán I. stupně nedodržel a v podstatě změnil daný předmět řízení na zcela jiný, jenž návrhu žalobce neodpovídal. Tímto zcela jiným předmětem řízení učinil zcela v rozporu s návrhem žalobce řízení o registraci h. s. R. Ž., přičemž ve výroku svého rozhodnutí vyslovil „nesouhlas s registrací h. s. R. Ž.“. Správní orgán I. stupně tak učinil předmětem svého rozhodnutí, a to v rozporu s návrhem žalobce, otázku vzniku honebního společenstva R. Ž., jenž však již jednou vzniklo, a to podle předchozí platné právní úpravy zákona o myslivosti. V rozporu s daným předmětem správního řízení (tj. řízení o uznání honitby podle § 69 odst. 1 zákona o myslivosti) se správní orgán I. stupně zabýval zcela jinou otázkou, která se nepochybně týká právní subjektivity žalobce jako honebního společenstva vzniklého před nabytím účinnosti nového zákona o myslivosti (tj. zákon č. 449/2004 Sb.). S postupem správního orgánu I. stupně se v podstatě ztotožnil i žalovaný, což vyplývá jak z výroku, tak i z odůvodnění žalovaného rozhodnutí. Na rozdíl od návrhu žalobce, jenž se týká transformace stávající honitby, na které do nabytí nového zákona o myslivosti vykonával žalobce jako honební společenstvo právo myslivosti, se zabýval správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí

a potažmo i žalovaný ve svém rozhodnutí zcela jinou otázkou, týkající se honebního společenstva jako právního subjektu. Avšak i při jejím řešení (odhlédneme-li od nepřezkoumatelnosti zmíněných rozhodnutí) oba správní orgány pochybily. Z obsahu jejich rozhodnutí totiž vyplývá, že vedly řízení o registraci honebního společenstva podle právní úpravy obsažené v zákoně o myslivosti, která se však vztahuje pouze na honební společenstva vznikající po nabytí účinnosti zákona o myslivosti vydaném pod č. 449/2001 Sb. (tj. od 1. 7. 2002). Orgány státní správy myslivosti však nejsou legitimovány tímto zákonem k vedení řízení v této registraci v případě, kdy se jedná o honební společenstvo vzniklé podle dosavadních právních předpisů, což se stalo i v projednávané věci (srov. rozhodnutí publikované ve Sbírce Nejvyššího správního soudu pod č. 662/2005 citované v kasační stížnosti, které naopak než ve prospěch argumentace stěžovatele svědčí proti ní).

Honební společenstva vzniklá podle právních předpisů platných do nabytí účinnosti nového zákona o myslivosti nemohou proto podléhat režimu registrace nových honebních společenstev vzniklých po nabytí účinnosti nového zákona o myslivosti. Honební společenstva vzniklá podle dosavadních právních předpisů lze z hlediska jejich právní subjektivity posuzovat podle přechodných ustanovení zákona o myslivosti, a to podle § 69 odst. 2 zákona o myslivosti. Podle § 69 odst. 2 zákona o myslivosti právní povaha honebních společenstev vzniklých podle dosavadních předpisů se řídí ustanoveními tohoto zákona ode dne jeho účinnosti. Honební společenstvo přijme stanovy, popřípadě je přizpůsobí úpravě tohoto zákona a zvolí orgány nejpozději do 9 měsíců ode dne účinnosti tohoto zákona, jinak honební společenstvo a společenstevní honitba zanikají. Již z citace uvedených zákonných ustanovení vyplývá, že k zániku honebního společenstva nemůže dojít jiným způsobem, tedy „výmazem z rejstříku honebních společenstev“, jak tvrdí stěžovatel v kasační stížnosti, ale nesplněním zákonných povinností stávajícími honebními společenstvy, které jsou stanoveny v rámci zákonných podmínek pro transformaci honebních společenstev v ust. § 69 odst. 2 zákona o myslivosti (viz výše), a to v zákonné lhůtě, tj. do 31. 3. 2003. Navíc rejstřík honebních společenstev vedený orgánem státní správy myslivosti je veřejným seznamem, do kterého se pouze zapisují nebo vyznačují zákonem stanovené údaje týkající se honebních společenstev a jedním z těchto údajů je i údaj o zániku honebního společenstva (§ 28 zákona o myslivosti), proto tento zápis sám o sobě nemůže bez dalšího (tj. bez splnění uvedených zákonných podmínek) způsobit zánik honebního společenstva. Z výše uvedených skutečností vyplývá, že orgány státní správy myslivosti nejsou oprávněny vyslovovat nesouhlas s registrací honebních společenstev vzniklých před nabytím účinnosti zákona o myslivosti (zákon č. 449/2001 Sb.), ale jsou pouze oprávněny zjišťovat a posuzovat, zda byly v rozhodné době (tj. do 31. 3. 2003), zákonné podmínky rozhodné pro transformaci těchto honebních společenstev v souladu s novým zákonem o myslivosti splněny. O tom, zda byly či nebyly splněny tyto podmínky obsažené v ustanovení § 69 odst. 2 zákona o myslivosti, nevydávají rozhodnutí konstitutivní povahy, když zjištěné skutečnosti mohou pouze deklarovat (srov. Sbírka Nejvyššího správního soudu, rozhodnutí publikované pod č. 662/2005). V projednávané věci byl proto orgán státní správy myslivosti ve vztahu k honebnímu společenstvu pouze legitimován k tomu, aby v rámci řízení o uznání honitby zjistil a posoudil (jehož předmět byl zcela jasně vymezen zmíněným návrhem žalobce), zda uvedené honební společenstvo v rozhodné době (tj. do 31. 3. 2003) splnilo podmínky stanovené v § 69 odst. 2 zákona o myslivosti. Měl tedy zjistit a posoudit, zda žalobce jako honební společenstvo přijalo stanovy, popřípadě je přizpůsobilo úpravě podle nového zákona o myslivosti, a zda zvolilo orgány do 31. 3. 2003 (§ 69 odst. 2 zákona o myslivosti). V této souvislosti je nutné poznamenat, že k posouzení, zda byly splněny podmínky uvedené v § 69 odst. 2 zákona o myslivosti v rozhodné době, byl legitimován v projednávané věci orgán státní správy myslivosti, a to v rámci řízení o uznání honitby. Je totiž si třeba uvědomit, že v případě

nesplnění podmínek pro transformaci honebního společenstva podle § 69 odst. 2 v zákonem stanovené době (do 31. 3. 2003) zaniká jak honební společenstvo, tak i společenstevní honitba. K posouzení těchto skutečností, tj. zda honební společenstvo splnilo zákonné podmínky pro transformaci podle § 69 odst. 2 zákona o myslivosti, byl v projednávané věci legitimován orgán státní správy myslivosti, který však tuto povinnost nesplnil, přičemž navíc vedl zcela jiné řízení, tj. o registraci honebního společenstva, k jehož vedení nebyl oprávněn, když v řízení o uznání honitby podle § 69 odst. 1 zákona o myslivosti nerozhodoval o předmětu tohoto řízení. Proto krajský soud v této souvislosti dospěl ke správnému závěru o tom, že pro výrok žalovaného rozhodnutí chybí jakýkoliv důvod a rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (§ 76 odst. 1 písm. a/ s. ř. s.). Zároveň však Nejvyšší správní soud nemohl přehlédnout další podstatnou skutečnost, která se týká transformace výše zmíněného honebního společenstva.

Rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v řízení o uznání honitby (§ 69 odst. 1 zákona o myslivosti), které bylo zahájeno na základě návrhu žalobce na uvedení honitby do souladu s novým zákonem o myslivosti (§ 69 odst. 1 zákona o myslivosti). Jak správní orgán I. stupně, tak i stěžovatel rozhodoval v uvedeném správním řízení v době, kdy již uplynula zákonná lhůta pro transformaci žalobce jako honebního společenstva podle ust. § 69 odst. 2 zákona o myslivosti. Správní orgán I. stupně vydal své rozhodnutí dne 26. 9. 2003 a stěžovatel vydal rozhodnutí dne 16. 12. 2003, přičemž lhůta pro transformaci honebního společenstva uplynula již 31. 3. 2003. Protože zákonným důsledkem neprovedení transformace honebního společenstva (tj. přijetí stanov, popřípadě jejich přizpůsobení úpravě dle zákona o myslivosti, volba orgánů), byl zánik jak honebního společenstva, tak i společenstevní honitby ex lege (§ 69 odst. 2 zákona o myslivosti), musely existovat již v době vydání rozhodnutí obou správních orgánů skutečnosti svědčící o tom, zda uvedená transformace honebního společenstva byla provedena či nikoliv, a tedy zda žalobce jako honební společenstvo a společenstevní honitba v této době existovaly či zanikly ex lege dle § 69 odst. 2 zákona o myslivosti. Pokud by totiž v řízení o uznání honitby oba správní orgány jako orgány státní správy myslivosti zjistily a posoudily skutečnosti zahrnující zákonné předpoklady pro transformaci honebního společenstva podle § 69 odst. 2 zákona o myslivosti, přičemž by dospěly k závěru o zániku stěžovatele jako honebního společenstva ex lege, musely by takové skutkové zjištění a jemu odpovídající právní závěr promítnout do výroku rozhodnutí o předmětu uvedeného správního řízení. Pokud by takto státní orgány myslivosti nepostupovaly, mohl by se výrok rozhodnutí vydaný v řízení o uznání honitby dostat do rozporu se skutkovým stavem věci (například když by nebyly splněny zákonné předpoklady transformace honebního společenstva k 31. 3. 2003, tak by státní orgán správy myslivosti po tomto datu rozhodovaly o uvedení již zaniklé honitby do souladu se zákonem o myslivosti, a to navíc ve věci týkající se již neexistujícího honebního společenstva). Z výše uvedených skutečností tedy vyplývá tento závěr: pokud orgán státní správy myslivosti rozhoduje v řízení o uznání honitby podle § 69 odst. 1 zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti, o návrhu honebního společenstva vzniklého podle předchozí platné právní úpravy zákona o myslivosti (zákon č. 23/1962 Sb.) v době, kdy již uplynula tomuto honebnímu společenstvu zákonná lhůta pro provedení transformace honebního společenstva podle § 69 odst. 2 (zákonná lhůta do 31. 3. 2003), musí v rámci předmětu tohoto správního řízení nejdříve zjistit a posoudit, zda byly splněny zákonné předpoklady pro tuto transformaci (tj. zda honební společenstvo přijalo stanovy, popřípadě je přizpůsobilo úpravě podle nového zákona o myslivosti a zda zvolilo orgány honebního společenstva). Pokud dospěje k závěru, že tyto zákonné předpoklady splněny nebyly a došlo k zániku honebního společenstva a honitby k 31. 3. 2003 ex lege, musí k této skutečnosti přihlídnout a zohlednit ji ve výroku rozhodnutí vydaném v řízení o uznání honitby (tj. zamítnutím návrhu). V řízení o uznání

honitby (§ 69 odst. 1 zákona o myslivosti), vedeném po 31. 3. 2003 je pouze státní orgán správy myslivosti příslušný k posouzení skutečnosti, zda došlo k transformaci honebního společenstva vzniklého podle předchozí platné právní úpravy zákona o myslivosti (zákon č. 23/1962 Sb.), přičemž jen z tohoto posouzení může vyplynout závěr o zániku tohoto honebního společenstva ex lege, tj. závěr o existenci či neexistenci uvedeného honebního společenstva. Zároveň je nutné z důvodu práva tohoto honebního společenstva jako účastníka uvedeného správního řízení na poskytnutí soudní ochrany (článek 36 Listiny základních práv a svobod) připustit možnost soudního přezkumu týkajícího se správnosti tohoto posouzení, a to v rámci řízení o žalobě proti rozhodnutí vydaném v uvedeném správním řízení. Z uvedených důvodů toto posouzení nemůže provádět až soud ve správním soudnictví při zjišťování podmínek řízení v rámci zkoumání procesní způsobilosti honebního společenstva, které podalo žalobu proti rozhodnutí státního orgánu správy myslivosti, vydaného v řízení o uznání honitby. A to tím spíše, když v uvedeném správním řízení rozhodoval státní orgán správy myslivosti v rozporu s předmětem tohoto řízení o zcela jiném předmětu řízení podle právní úpravy vztahující se ke vzniku honebních společenstev vzniklých po nabytí účinnosti nového zákona o myslivosti (tj. dle ust. § 19 a násl. zákona o myslivosti). Proto v řízení o žalobě proti takovému rozhodnutí má procesní způsobilost honební společenstvo vzniklé dle předchozí platné právní úpravy zákona o myslivosti (zákon č. 23/1962 Sb.), jenž podalo návrh na uvedení honitby do souladu se zákonem o myslivosti podle ust. § 69 odst. 1 zákona o myslivosti..

V projednávané věci však orgány státní správy myslivosti výše zmíněným způsobem nepostupovaly, když nejenže v řízení o uznání honitby věcně nerozhodovaly o předmětu tohoto řízení, ale navíc se v odůvodnění svých rozhodnutí (navíc z výše zmíněných důvodů nepřezkoumatelných) nezabývaly posouzením splnění zákonných předpokladů pro transformaci žalobce jako honebního společenstva podle ustanovení § 69 odst. 2 zákona o myslivosti (tj. zda honební společenstvo přijalo stanovy, popřípadě je přizpůsobilo úpravě podle nového zákona o myslivosti a zda zvolilo orgány honebního společenstva). Za této situace, která zahrnuje zcela jiný skutkový a právní stav než existuje v řízení o registraci nového honebního společenstva dle § 19 odst. 4 zákona o myslivosti (která však nebyla předmětem správního řízení), je nutné zajistit žalobci jako účastníku řízení o uznání honitby možnost domáhat se soudní ochrany v rámci řízení žaloby proti uvedenému rozhodnutí. Proto Nejvyšší správní soud považuje za zákonný nejen závěr krajského soudu o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí stěžovatele, ale zároveň i závěr o tom, že za uvedeného skutkového právního stavu věci nelze přijmout argumentaci stěžovatele týkající se právní subjektivity žalobce a odmítnout žalobu podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., protože takový postup by měl za následek odmítnutí spravedlnosti (denegatio iustitiae) a porušení čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že nebyl dán žádný z důvodů kasační stížnosti, pro který by musel zrušit napadený rozsudek krajského soudu, a proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 103 odst. 1 písm. a/, § 103 odst. 1 písm. c/, § 109 odst. 3, § 110 odst. 1 s. ř. s.). Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto neměl právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalobci, kterému by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.), soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu náklady řízení dle obsahu spisu nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. září 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu